

DE DOCHTER VAN DEN TAMBOER-MAJOOR.

Het operettegezelschap van Nap de la Mar voert thans met enorm succes in den Circus-Schouwburg te Rotterdam de bekende operette van Offenbach: De dochter van den Tamboer-Majoor op. De muzikale leiding berust bij den knappen kapelmeester H. Davids. Nap de la Mar heeft van den Tamboer-Majoor een pracht-grime gemaakt; de regie berust bij hem. Alle medewerkenden maken van hun rollen dat, wat het zijn moet, zoodat het geheel een welgeslaagde opvoering is. Geen wonder dat iederen avond de schouwburg bijna is uitverkocht. De operette gaat vanaf 16 November in Scala in den Haag, waar 8 paarden en stukken geschut ten tooneele zullen komen. — Foto links: Beppie de Vries als Stella, de dochter van den Tamboer-Majoor; midden: Groep der medewerkenden aan het slot der laatste acte; rechts: Nap de la Mar als Tamboer-Majoor Monthabor. (*foto's Wolf.*)

opnieuw langs zijn mond, toen hij vervolgde: „maar voor mij is er veel veranderd . . . ."

Ze zag hem aan met een korte beweging van schrik, maar dorst de woorden niet uiten die op haar lippen beefden. Beiden zwegen ze enkele oogenblikken; Erik zag van ter zijde op haar neer, starend als in herinnering; hij zag den vagen angst die snel haar wangen hooger kleurde. Een glimlach verteederde even den bitteren trek om zijn lippen.

Eindelijk vroeg ze, en haar handen bewogen zich onrustig in haar schoot: „maar Erik . . . . nu heb je toch het hoogste bereikt . . . . Hoe kan je anders dan gelukkig zijn?"

Hij lachte kort en schamper. Maar dadelijk daarop nam zijn gezicht de zachte, trouwhartige uitdrukking aan die ze zoo goed kende, van jaren geleden . . . . Hij legde een seconde zijn hand op haar arm: „zeker . . . . waarom zou jij dat niet gelooven . . . . In onze droomen van tien jaar geleden trouwden we uit liefde! Maar de tijd spot daarmee, brengt overwegingen van stand en geld . . . ." Hij zweeg weer, als moe en onverschillig.

Een afschuw schokte door haar heen, ze wilde spreken, hem zeggen dat dit niet mòcht . . . . maar hij zag het kijken en fluisteren der menschen, en hij schudde, met een lichte rilling, de weekheid van zich die hem een oogenblik, in herdenking van wat geweest was, doorvloeide . . . Hij stond op, en boog, en legde de hand op den arm van zijn bruid, die hem genaderd was, hem zoekend, verwonderd waar hij bleef . . . .

En Elli zag hem in een snelle wals de zaal doorwervelen.

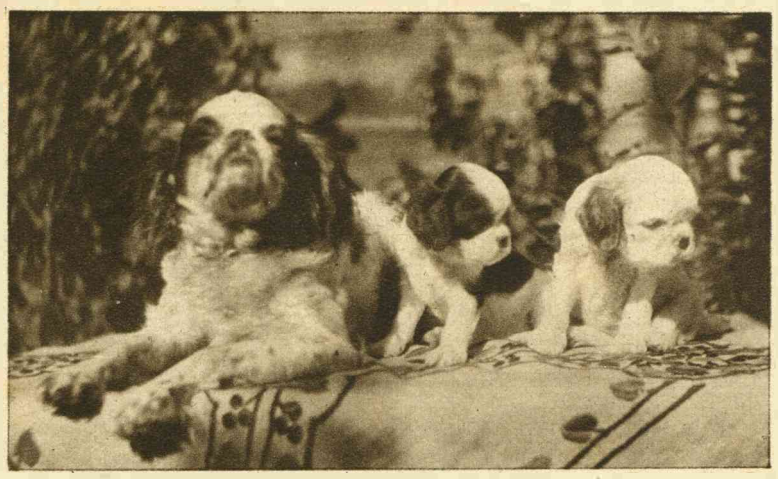
Onbeweeglijk, met starren angst in de oogen, bleef ze zitten, onmachtig op te staan. Langzamerhand meer bewust wordende van de dingen om zich heen, voelde ze opnieuw het vreemde, afzonderlijke leven van snel-gewisselde glimlachjes, van half-gefluisterde spotwoorden, dat vreemd-geheimzinnig door de zwoele zaal zweefde.

III.

De meeste gasten waren heengegaan, de ouderen bijna allen; reeds vonkten de sterren zwakker, scheen in de verte dageraads-rood zich tegen 't nacht-zwart te strepen. In de danszaal brandden nog enkele lichten; doodsch waren nu de schaduw-hoeken, en waar het licht scheen leek alles nu verfomfaaid, versuft en flets; het bruidspaar was heengegaan, eenige bedienden veegden serpentines op een hoop, ruimden half-leege glazen op.

Vijf of zes paren, enkele groepjes jongelui wandelden door den tuin, nog niet kunnende scheiden, verkoeling zoekend in de nanacht-luwte; hier en daar, aan den achterkant der huizen, blaakten verlichte vensters, van gasten die ter ruste gingen.

Elli lag op den divan in haar kamer, haar baljapon nog aan, haar waaier in de eene, slap afhangende hand, met de andere het hoofd steunend; de tuindeuren stonden open, de nachtlucht deinde met bloemengeur naar binnen. In den tuin daarnaast hoorde ze stemmen-klank, daarboven uit soms helderen lachjubel; het troepje jongelui dat nog niet wilde scheiden, en nu waaierwuivend door den tuin wandelde, had haar eerst tegengehouden toen ze wilde weggaan, gezegd dat ze blijven moest — maar ze had geantwoord dat ze heel moe was, en slapen ging, en na een kort afscheid was ze door het oude poortje in den tusschenmuur gevlucht. Het was haar onmogelijk nu, na dezen avond, te praten en vroolijk te zijn.

VOOR HONDENLIEFHEBBERS.

Van bevriende zijde zond men ons bijgaande foto's van de Blenheim Spaniel, Barnburgs Ella met haar beide jongen. De vader is Bonny „Prince Joy". Beide ouders zijn in Engeland geboren en werden steeds met 1e prijzen bekroond. De Blenheim Spaniel is een van de vier soorten der Toy Spaniels, die zich slechts door een verschil in kleur van elkaar onderscheiden. Dit speciale ras, dat wit en oranje van kleur is, heeft zijn naam te danken aan het Blenheim-paleis, den zetel van den hertog van Marlborough. Vroeger werd de Blenheim Spaniel voor verschillende doeleinden gebruikt en was het een zeer gezocht jachthondje, doch tegenwoordig is het slechts een geliefkoosd dameshondje, daar het een van de trouwste en aanhankelijkste rassen is. — Op de bovenste foto ziet men Barnburgs Ella met haar beide jongen, op de onderste de laatste afzonderlijk in hun mandje.

Nog bonsden zijn laatste woorden in haar ooren . . . . Dat was dus mogelijk, dat bestònd dus: voor eeuwig je leven aan een ander leven verbinden — zonder ideaal, zonder wijding, zonder liefde, om overwegingen die buiten je gevoel stonden! Uiterlijk, het hoogste bereiken, innerlijk een laagheid begaan, uit berekening!

Ze had het wel vaag geweten: dat iemand trouwde uit eigenbelang, zich voor zijn leven verbond om overwegingen van materieelen aard, zonder liefde . . . Ze had wel gehoord van menschen die in het huwelijk, als in een kansspel, hun eigenwaarde verdobbelden . . . . Maar was het mogelijk dat Erik dit deed, Erik, de held van haar jonge-meisjesjaren — de man, dien ze zóo hoog had gesteld, dat zelfs de gedachte nooit in haar was opgekomen hem voor zichzelf te begeeren?

Wel moest dan het leven hem wreed geslagen hebben, wel moest veel teers en moois in hem gestorven zijn, dat dit gebeuren kon!

Maar dit was verschrikkelijk, dit mocht niet, dit mòcht niet gebeuren! Er moest iets gedaan, gezegd — er moest gehandeld worden! Wie dit zag, dit wist — en zweeg . . . . was een lafaard! Maar zag dan niemand het, wist niemand dat vreeselijke, had niemand den angst, de klemmende benauwing gevoeld, die door de zaal had gezweefd dien avond? Zouden al die menschen deze misdaad onverhinderd laten gebeuren, zou niemand ook maar een poging doen om zich te verzetten?

Ze was opgestaan, stikkend in de benauwenis van dit afschuwelijke oogenblik . . . . Wie wist. . . . en zwéeg . . . . was een làfaard! Dàt alleen voelde ze, dàt alleen leefde in haar.

Ze ging den tuin in, stootte het poortje open. Nog klonken lachende stemmen, schuifelde voetengestap. Door de gesloten gordijnen van Eriks kamer blonk lamplicht. Zou ze er heen gaan . . . . ? De twijfel vervaagde, nauwelijks gerezen. Natuurlijk zou ze gaan — was ze niet, vroeger, honderdmaal die tuintrap opgeloopen, had ze niet honderdmaal die deuren opengestooten, hem met een vroolijk: „daar ben ik!" verrast, en uren met hem op zijn kamer zitten babbelen? Waarom ook nu niet — nu geen lust, nu plicht haar den weg wees!

Ze tikte . . . . . de deur week . . . Erik, den rug naar haar toe, stond over een koffer gebogen; kleedingstukken, boeken, lagen rondom ver-

DE SCHIPBRUG NABIJ ARNHEM INGEZAKT.

Toen verleden week een trein der Betuwsche Stoomtram, waarmede proefritten werden gedaan, over de Rijnbrug te Arnhem reed, bezweken eenige brugschepen onder den last. Door den lagen waterstand lag de brug zeer diep en het tweede brugstuk iets hooger dan het gedeelte aan den wal. Toen nu de trein bij den terugrit het tweede brugvak op zou rijden, kantelde het eerste schip van dit vak, waardoor de trein terugreed en de steunpunten van de vóór liggende drie schepen, die ten deele ook kantelden, bezweken. Het brugdek met de tram erop zonk daardoor naar beneden. Persoonlijke ongelukken zijn niet voorgekomen; het verkeer naar de overzijde geschiedde met een veerpont terwijl de scheepvaart geen belemmering behoefde te ondervinden, daar een brugvak was uitgedreven. Direct na het ongeval is men begonnen de schipbrug weder in bruikbaren staat te brengen.